

Mỗi tình 60 năm

Nếu từng bao giờ bạn thấy một cô dâu 76 tuổi và chú rể 79 tuổi cư xử với nhau như hai đứa trẻ mới lớn thì đúng là họ rồi.

Một ngày đông buốt giá, trên đường về nhà, chân tôi vấp phải một chiếc ví ai đó đánh rơi bên đường. Tôi nhặt lên, mở ví ra coi có giấy tờ tuy thân gì khả dĩ giúp tôi trả lại khổ chủ. Bên trong chỉ vồn vện có ba đô la và một bức thư nhàu nhĩ như thể đã nằm trong đó nhiều năm nay rồi. Bì thư cũng sờn cũ đến nỗi thứ duy nhất còn đọc lại được là địa chỉ trả lại người gửi.

Với hy vọng tìm thêm manh mối gì chẳng, tôi mở lá thư ra. 1924! Con số đập ngay vào mắt tôi – thì ra lá thư này đã được viết từ gần sáu mươi năm trước! Nét chữ con gái nắn nót trên nền giấy màu xanh lơ điểm một bông nhỏ ở góc trái. Đó là một lá thư tình mà người nhận có tên là Michael và người gửi ký tên là Hannah. Nàng bảo rằng không còn được gặp lại chàng nữa vì bị mẹ ngăn cấm, dù vậy nàng vẫn mãi mãi yêu chàng tha thiết. Quả là một lá thư đẹp nhưng tuyệt nhiên chẳng có chi để tìm ra chủ nhân của nó ngoại trừ cái tên người nhận là Michael.

Có lẽ tôi nên gọi cho tổng đài may ra sẽ được cung cấp số điện thoại căn cứ vào địa chỉ trên bì thư. Nghĩ sao làm ngay, tôi bắt đầu gọi:

- Alô. Thưa chị, tôi biết đây là một yêu cầu hơi kì quặc nhưng tôi đang cố tìm chủ nhân của chiếc ví tôi nhặt được. Chị vui lòng tìm giúp số điện thoại của địa chỉ ghi trên bì thư này được không ạ?

Cô điện thoại viên chuyển máy cho tôi nói chuyện với cấp trên của cô. Vài giây sau bà này thông báo:

- Ở đây có số điện thoại ứng với địa chỉ đó nhưng chúng tôi không thể cung cấp cho anh được.

Đoạn bà nhã nhặn bảo tôi đợi bà gọi hỏi xem đầu dây bên kia có muốn liên lạc với tôi hay không. Tôi chờ vài phút thì giọng bà sếp trở lại đường dây.

– Có người muốn nói chuyện với anh đấy.

Tôi hỏi người phụ nữ biết ai tên Hannah không.

Bà ta thở gấp:

- Ôi! Chúng tôi mua căn nhà này từ một gia đình có cô con gái tên là Hannah. Nhưng mà cách đây ba mươi năm rồi!

- Bà có biết gia đình đó hiện đang sống ở đâu không?

- Tôi nhớ vài năm trước Hannah phải đưa mẹ vô đường đường. Anh thử liên hệ với họ coi không chừng họ sẽ giúp anh tìm ra cô ấy.

Tôi gọi liên tới đường đường bà cung cấp tên và hay rằng bà mẹ đã mất cách đây vài năm rồi nhưng họ vẫn có thể giữ số điện thoại nơi cô con gái có thể đang sinh sống. Tôi cảm ơn rồi gọi tiếp số điện thoại vừa xin được. Thật bất ngờ, một giọng đàn ông xác nhận qua điện thoại: “Vâng, Hannah hiện đang sống ở chỗ chúng tôi”.

Tôi tự nhủ mình thật ngớ ngẩn. Tại sao lại tự dằn đoạ tấm thân đi tìm chủ nhân chiếc ví có ba đo la và một lá thư sáu mươi năm tuổi? Dù lúc đó đã 10 giờ đêm nhưng tôi vẫn hỏi xem tôi có thể ghé thăm bà Hannah được không.

Người đàn ông do dự:

- Nếu anh muốn tới thì có lẽ bà ấy đang xem ti vi ở phòng sinh hoạt.

Tôi cảm ơn rồi lái xe tới nhà dưỡng lão, người gác cổng đón tôi ở cửa. Chúng tôi lên lầu ba của một toà nhà lớn. Trong căn phòng tập thể, cô y tá giới thiệu tôi với Hannah một bà lão dịu dàng, tóc bạc với nụ cười nồng hậu và ánh mắt lóng lánh. Tôi thuật lại việc nhặt được chiếc ví và đưa bà xem thư. Vừa trông thấy phong bì xanh lơ in bông hoa nhỏ ở góc trái bà thở dài nói:

- Chàng trai à, lá thư này chính là lần liên lạc cuối cùng giữa ta với Michael.

Trong giây lát bà nhìn mông lung sang chỗ khác, chìm đắm trong suy nghĩ và nói chậm rãi: “Ta yêu anh ấy lắm. Lúc đó ta mới 16 tuổi và mẹ ta nghĩ ta còn trẻ con quá để yêu đương. Ồ, anh ấy đẹp trai phải biết, y như tài tử Sean Connery vậy á! Michael Goldstein là một chàng trai tuyệt vời - bà tiếp - Nếu con có gặp anh ấy, cứ bảo ta luôn nghĩ đến anh ấy. À...- bà ngập ngừng một

chút, hơi cắn nhẹ môi - hãy bảo là ta vẫn yêu anh ấy - bà mỉm cười ứa nước mắt - Con biết không, ta chưa bao giờ lấy chồng cả. Ta nghĩ không ai có thể sánh bằng Michael...”

Tôi tạm biệt bà Hannah rồi đi vào thang máy xuống lầu một. Khi đứng ở cổng, người bảo vệ hỏi tôi:

- Bà ấy giúp gì được anh không?

- Ít ra bà ấy giúp tôi biết được họ của Michael. Nhưng có lẽ tôi phải gác chuyện này một thời gian. Tôi đã mất gần cả ngày trời tìm kiếm chủ nhân của chiếc ví này rồi-vừa nói tôi vừa móc chiếc ví da màu nâu, kiểu trông đơn giản, bên trong có sợi dây đỏ cho ông ta xem.

Bỗng người bảo vệ la lên:

- Này, chờ một chút! Đó là ví của ông Goldstein đó. Tôi nhận ra nó ở bất cứ nơi đâu nhờ sợi dây viền đỏ này. Ông ấy hay đánh rơi nó lắm. Ít nhất ba lần rồi tôi đã nhặt được nó tại đại sảnh rồi.

- Ông Goldstein là ai? – Tôi hấp tấp hỏi lại, tay chột run run.

- Ông ấy là một trong những dân kì cựu sống ở tầng tám. Tôi đảm bảo đó là ví của ông Mike Goldstein mà. Chắc chắn ông ấy lại đánh rơi trong khi đi dạo. Tôi cảm ơn ông bảo vệ và chạy vội trở lại văn phòng nhà dưỡng lão, sau đó tôi và cô thư kí trở lại thang máy lên tầng tám. Tôi khẩn thầm ông Goldstein có ở trên đó. Đến tầng tám, y tá trực tầng cho hay:

- Tôi nghĩ ông ấy vẫn còn trong phòng sinh hoạt. Ông ấy thích đọc sách vào buổi tối. Một ông lão dễ mến.

Chúng tôi đi vào căn phòng duy nhất còn sáng đèn. Một ông già đang mài miết đọc. Cô y tá đến bên ông và hỏi ông có mất ví không.

Ông Goldstein ngẩng lên và ngạc nhiên, rút tay vào túi rồi thảng thốt kêu lên:

- Thôi chết, đâu mất rồi!

- Cậu trai tốt bụng đây nhặt được một chiếc ví và chúng tôi nghĩ chắc là của

ông.

Tôi trao chiếc ví cho ông Goldstein và ngay lập tức cười rạng rỡ:

- Vâng, đúng rồi! Chắc là tôi đã đánh rơi nó hồi trưa. Tôi muốn hậu tạ anh.
- Không cần đâu ạ - Tôi xua tay-nhưng cháu phải kể cho ông nghe chuyện này. Cháu đã đọc lá thư trong ví với hy vọng tìm ra chủ nhân của nó.
- Anh đọc thư à? – Nụ cười vụt tắt trên gương mặt ông lão.
- Cháu không chỉ đọc mà còn biết bà Hannah hiện giờ ở đâu.
- Hannah?- Mặt ông lão bỗng nhiên tái xanh - Cô ấy ở đâu? Cô ấy có khỏe không? Có còn xinh đẹp như trước kia chứ? Đây, làm ơn kể cho tôi nghe đi- Ông khẩn khoản.
- Bà ấy khỏe... vẫn đẹp... như khi ông biết bà - Tôi nhẹ nhàng đáp.

Ông lão cười, lòng tràn đầy hy vọng rồi níu lấy tay tôi giật giật, hỏi dồn:

- Anh làm ơn cho tôi biết cô ấy hiện có sống ở đây không? Tôi sẽ gọi cho cô ấy ngay sáng mai. Tôi yêu cô ấy đến nỗi khi nhận được lá thư tôi thấy cuộc đời mình chẳng còn thiết đến điều gì nữa. Tôi chẳng bao giờ lập gia đình cả. Tôi nghĩ mình sẽ luôn yêu cô ấy mãi mãi.
- Đây ông Michael, ông hãy theo cháu.

Chúng tôi theo thang máy xuống tầng ba. Hành lang tối om chỉ còn vài ngọn đèn soi đường cho chúng tôi đến phòng sinh hoạt nơi Hannah vẫn đang ngồi một mình coi tivi. Cô y tá bước lại chỗ bà, chỉ tay về phía ông Michael đang đứng cùng tôi chờ ở cửa và cất giọng nhẹ nhàng:

- Thưa bà Hannah, bà có biết ông lão này không?

Bà lão chỉnh lại cặp kính, nhìn một hồi nhưng chẳng nói lời nào.

- Hannah, anh là Michael đây. Em còn nhớ anh không? - Ông Michael nói nhỏ, gần như là thì thào.

- Ôi Michael! - Bà lão reo lên kinh ngạc - Em không thể tin nổi! Michael! Michael! Đúng là anh rồi. Ôi Michael của em!

Ông lão chậm chậm bước về phía bà lão và họ ôm hôn nhau. Cô y tá và tôi rời khỏi phòng, nước mắt tuôn rơi.

- Đấy, đấy - Tôi lẩm thầm - Hãy coi thượng đế sắp đặt kìa! Cái gì tới sẽ tới! Chị thấy không. Nếu có lòng với nhau ắt sẽ được.

Khoảng ba tuần sau tôi nhận được điện thoại từ đường đường gọi đến văn phòng tôi:

- Anh bớt chút thời gian đến dự đám cưới vào chủ nhật này được không? Ông Michael và bà Hannah sẽ lấy nhau đấy!

Một đám cưới thật là ấm cúng, có mặt đầy đủ mọi người trong nhà dưỡng lão. Cô dâu Hannah mặc một chiếc váy màu be nhạt đẹp lộng lẫy; còn chú rể Michael mặc bộ com-ple màu xanh đen, dáng cao ráo. Họ đón tiếp tôi như một vị anh hùng và bắt tôi làm phù rể. Đường đường tặng cho họ một căn phòng riêng.

Nếu từng bao giờ bạn thấy một cô dâu 76 tuổi và chú rể 79 tuổi cư xử với nhau như hai đứa trẻ mới lớn thì đúng là họ rồi. Một đoạn kết hoàn hảo cho một mối tình trải dài gần sáu mươi năm.